

Justiția și surdo-muți UN EFORT PREȚIOS

Legea e făcută să atingă pe oricine, căci orice individ trebuie să răspundă de orice faptă care atinge morală socială.

Și surdo-muții la fel au răspuns de faptele lor în fața legilor ori de câte ori au săvârșit infracțiuni, de altfel rare de tot.

Cazul dela Adjud, din Ianuarie 1926, când fiul directorului școlii de arte și meserii din acea localitate, Dobrescu, a săvârșit înfiorătoarea crimă contra soților evrei, stăpânii unei cafenele.

Mobilul crimei nu era însă furtul.

Era influența unui exces antisemit în plină desfășurare la acea epocă și pentru care surdo-mutul Dobrescu credea că va fi înălțat ca un erou, nu condamnat.

Crima însă nu s'ar fi produs dacă n'ar fi fost influența unui individ anormal care l-a convins ca împreună să stârpească pe evrei din liniștitul târg Adjud.

Verdictul Curții cu juri a tribunalului de Putna a fost la înălțime, deși unii s'ar fi înclinat spre achitare, avându-se în vedere influența nefast exercitată de o prietenie nepotrivită.

Din alte puncte de vedere însă surdo-muții nu se pot bucura de dreptate din partea legilor când sunt literalmente atinși de cei interesați, bine înțeles în drepturile lor de moștenire.

Cunosc multe cazuri de acestea din lumea mare din diferite părți din țara noastră, cari dacă s'ar revizui de justiție, ar stârni un adevărat potop de indignare în contra acelor, interesați cari călcând cel mai elementar sentiment de părintească rubedenie au răpit din drepturile de moștenire prin falsificare de acte, exces de putere și înșelăciune pe bieții surdo-muți.

Cazuri de acestea s'au produs numai acolo unde surdo-muții n'au avut parte de o educație superioară în măsură să înțeleagă un act ce i se pune să semneze și care redactat în așa fel constituie o renunțare la a-vea ce i se cuvine lui.

Sunt câțiva ani buni de când am fost rugat de un mare avocat, dintr-o localitate dunăreană, să-i servesc de interpret într-un caz similar, în care un coleg al meu surdo-mut, moștenitor al unei averi colosale, își cerea revendicarea moștenirii încăpută toată pe mâna unui frate și a unui cumnat.

Am fost de acord cu d. avocat ca printr'un act de autoritate care mă substi-

țuia în locul celui adevărat eliberat de tribunal să iau asupra mea procesul de revendicare.

Cum colegul meu era redus la minte și cei interesați au avut grija ca acesta să nu învețe nici o meserie și deci nu se putea întreține singur în tot timpul duratei procesului (de 2-3 și chiar mai mulți ani) a trebuit să lăsăm în suspensie acțiunea până la o altă ocazie mai nimerită.

Sunt încă și alte cazuri similare în diferite părți din țară și chiar în străinătate, dar este foarte greu a le stăvili, justiția neputând a le cerceta pe fiecare în parte neavând această atribuție fără a fi sesizată de cei în drept.

Apoi cazuri de acestea se judecă cu greu, dat fiind că surdo-muții nu pot vorbi pentru a-și susține drepturile în fața judecătorului, căci nici unul nu se pot înțelege. Aici trebuie să intervie interpretul.

Se naște întrebarea: „Dar cum rămâne cu un surdo-mut inteligent, care poate vorbi și deci nu are nevoie de un interpret? Cu astfel de surdo-muți deștepți, cei interesați n'ar îndrăzni să umble a-i răpi averea, căci se tem că pot fi imediat descoperiți, dar ei se tem mai mult de reacțiunea impulsivă și fulgerătoare a unui surdo-mut care astfel înțelege să pedepsească pe uzurpatorii lui.

Agricultura ca învățământ practic pentru șc. de surdo-muți

Cum mai în toate instituțiile de surdo-muți dela noi, majoritatea elevilor o formează fiii de țărani agricultori. Acești elevi surdo-muți, în loc să fie siliți a învăța una din meseriile școlii — croitoria, cizmăria, tâmplăria și impletitura de răchită — ar trebui unii dintre ei să fie pregătiți pentru agricultură astfel că la absolvirea școlii să nu fie siliți a umbla hoinari prin centrele orașelor unde, fie din cauză că nu știu meseria învățată la școală, fie din cauza numărului cel mare de lucrători nu sunt primiți și din această pricină se angajează la alte ocupațiuni străine aptitudinilor lor. S'a văzut chiar cazuri și mai triste când atâția surdo-muți din cauzele de mai sus au apucat căile vagabondajului.

Așa că pentru prevenirea pe viitor a unui procent mai mare de briganzi cari ar îngreuna sarcinile unor categorii de părinți nevoiași, mărind și șomajul, ar fi de dorit ca în fiecare școală de surdo-muți să se predea lecții pregătitoare de agricultură.

Nu se poate spune că trăim zile senine și din belșug, deși țara noastră e plină de toate bunătățile. Înțelepciune, avut-a poetul, când a zis: „Munții noștri aur poartă, iar noi cerșim din poartă în poartă“.

Atunci, ca și acum, deși timpurile nu se potrivesc, dar principiul a rămas și va rămâne veșnic același: „Ai tot și totuși cerșești“. Cum e posibil o anomalie ca asta?! Unde rezidă răul? Chestiunea nu-i așa de complicată, nu e nevoie de cine știe ce calcul tehnic cu aplicațiuni de cunoștinți superioare de matematici, ci e foarte simplă.

Total se rezumă la, PUTINĂ BUNĂ VOINȚĂ DE A GOSPODĂRI BINE.

Fie ea țară, sau orice altă instituție, atât se cere: „OCHIU DE PARINTE“.

Acest ochiu de părinte, aș vrea să vegheze la mersul institutului de surdo-muți din Focșani, mai ales, că actualul director s'a angajat în al II-lea directorat, să fie precum spusei mai sus, de aceea d. director al acestui organ de publicitate a salutat cu bucurie directoratul II al d-lui C. Pricope.

Cineva, care a văzut pe copiii orfani (acum secția vorbitorilor), care sunt o moștenire a fostei școli normale, îmi spunea că, sunt într'un hal de plâns. Rufețele și hainele de pe ei au o perfectă asemănare cu pânza glorioaselor drapele dela 77.

Sunt informat că d. medic al școlii M. Constantinescu, ar fi făcut câteva drumuri pe la București spre a OBȚINE CEVA pentru ameliorarea situației. Ni-mic! Situația aceeași!

Așa dar, situația nu-i tocmai bună pentru micii pensionari. Starea lor cere grabnică îndreptare. DE SUS, REZULTATE E-GALE CU ZERO! Care-i soluția?!...

Când valurile vieții vin amenințându-ți viața, să facem ce a zis Hristos lui Petru: „DĂ DIN MĂINI PETRE!“.

Domnule Pricope, PUNE MAEȘTRII ATELIERELOR SĂ DEA

DIN MĂINI IMPREUNĂ CU E-LEVII ȘCOALEI ȘI SITUAȚIA SE VA SCHIMBA, căci un atelier de orice natură ar fi el, care nu aduce un venit de cel puțin 200 lei zilnic maestrul respectiv dă dovezi de completă incapacitate.

Orice meseriaș harnic, din oricare orăș, e foarte nemulțumit și se mustrează pe sine, când a pierdut din timp și nu i-a rămas zilnic suma amintită mai sus.

Postul de maestru într'o instituție, I SE PREȚUEȘTE VALOAREA DUPĂ PRODUCTIVITATEA MANUALĂ. Nu înseamnă că la adăpostul legii să duci o viață vegetativă și aci legea învățământului spune pentru vegetativi, că pot fi trimiși la cursuri de perfecționare și

când nu mai sunt buni de nimic ori pensionarea, ori drumul pe ușă afară.

Cele 4 ateliere vechi ale institutului precum și cele 2 (fierărie-lăcătușerie și legătorie de cărți) moștenite dela școala normală, numai câte 150 lei venit de fiecare pe zi s'ar aduna o frumoasă sumă, care ar face față multor nevoi.

Bună voința și buna lor orânduială ar face minuni în aceste vremuri grele pentru școala românească.

Dorința noastră e să inserăm aci, numai fapte pozitive pentru binele și propășirea institutelor de asistență socială.

Așteptăm!!

CRITICUS

Institutul de surdo-mute Maxime și cugetări

Dună zi am avut ocazia fericită de a vizita institutul de Surdo-mute din calea Moșilor No. 36, de unde am plecat cu o impresie excelentă.

Intr'adevăr am rămas foarte impresionat de ceea ce am văzut în această școală, care înnumără doar câțiva ani de existență, și simt o mulțumire sufletească când mă gândesc că există în România Mare o școală și pentru biete copile surdo-mute unde cu adevărat ele primesc o educație frumoasă, necesară și plină de dragoste din partea unei femei, care și-a înțeles într'un sens mai înalt apostolatul adoptat din școala frumoasei Franțe, din Institutul național de surdo-muți dela Paris, de unde d-na Sevasta Popescu, directoarea acestui institut din calea Moșilor, a absolvit cu succes cursul de specialitate obținând diploma de profesoară.

Insuflețită de un nobil ideal dar și de înaltul sentiment matern față de biete copile D-na profesoară Sevasta Popescu a știut să-și asume o sarcină atât de grea care în scurt timp a dat roade atât de frumoase și aproape de neașteptat!

Elevele din clasa III-a unde am asistat la lecție au răspuns atât de clar la întrebările d-nei profesoare numai prin citirea de pe buze; întrebări diferite puse pentru fiecare elevă și răspunsurile date de fiecare din eleve au fost emoționante.

Deși localul institutului este insuficient pentru numărul cel mare de eleve — 50 — totuși, prin severitatea programului fidel alcătuit și energic aplicat de d-na directoare Popescu, nimic nu evidențiază că școala ar fi stânjenită în activitatea ei. Școala nu-și are sufragerie și cu toate astea printr'o abnegațiune lăudabilă reînviată de fiecare zi, de 3 ori pe zi, o sală de clasă e prefăcută în sufragerie dar imediat după o ½ de oră revine la sala de clasă și nimic nu trădează că mai acum o ½ de oră a fost altceva.

Dormitorul, sălile de clasă și atelierul de covoare precum și bucătăria ș. a., unde elevele din clasele 7 și 8 își însușesc cunoștințe de menaj, se prezintă într'o stare de curățenie și vrednicie ce face cinste școlii și conducătoarelor zeloase.

Trebuie să-ți croiești singur calea și atârni de propria-ți activitate, dacă vei muri de foame sau nu.

Smiles

Ideile mari pornesc totdeauna din suflete mari, cei mici se mulțumesc să stea închiși în egoismul lor, ca într'o cetate, unde nu poate pătrunde lumina strălucitoare a altruismului. Neavând nici un ideal, trăesc fără a cunoaște suprema fericire a vieții, puterea și dorința de a lupta pentru triumful adevărului.

Vasile Conta

Acela care în mijlocul semenilor săi nu trăiește decât pentru el luând totul de la alții și nedând nimic nimănui, este un monstru social.

Livry

xxx

Surdo-mușenia ereditară?

În numărul trecut al acestei gazete am spus că legea numită „Lex Zwischen“ al consiliului sanitar dr. Boeters era lipsită de seriozitate întru cât nu se referea la un diagnostic întemeiat pe experiențe sigure și confirmate de somitățile medicale. Căci un caz ca acesta (trebuia să prezinte un interes special și din partea tuturor celorlalți reprezentanți ai medicinei mondiale fără avizul căror s'ar fi produs una din cele mai rușinoase erori în analele medicale ale Germaniei, dacă s'ar fi pus în practică legea amintită mai sus.

Ar fi fost un act odios săvârșit în contra libertății individuale, în contra puterii divine de fecunditate, față de care, cu toți, avem aceleași drepturi egale și de care nu ne putem eschiva fără o inenxorabilă necesitate care să reclame intervenția medicală de drept.

Dar oare din ce punct de vedere ar putea fi surdo-mușenia ereditară?

Răspund: din nici un punct

(Continuare în pag. II-a)

Invățământul practic în școlile de surdo-muți

de Prof. Fs. Ghiveciu

VI

Despre aceasta, s'ar putea spune că nu i-ar fi locul într-o școală de surdomuți, iar unii merg și mai departe, susținând că sculptura este o indeletnicire, care poate fi pusă în valoare numai de un spirit extrem de fin, care prin talentu-i nativ, exteriorizează frumusețea creatoare a gândirii lor și lucrul acesta nu ar putea sălășlui într'un cap de surdomut.

Părerea aceasta este cu totul eronată, dacă nu de domeniul fanteziei, întrucât s'a făcut dovada pe întreg pământul că și indivizii trăitori în domeniul veșnicei tăceri sunt capabili de aceleași eforturi creatoare, ca și semenii lor vorbitori.

Dacă semenii acestia s'ar fi îngrijit mai mult de soarta surdomuților, înlesnindu-le drumul spre cultura superioară, sunt sigur că multe din suferințele chinuite azi în stare de animalitate ar fi adus imense servicii în diferitele domenii de activitate, înlocuind cu demnitate pe salonații bugetivi.

În școlile de surdomuți, jalonarea drumului spre sculptură s'ar face din primele zile, deprinzând pe elev cu aplicațiile decorative și modelajul.

În primii 4 ani, numeroase și variate aplicații decorative și modelaj s'ar putea face, ținându-se legătură cu

toate cunoștințele ce capătă elevul la învățământul vorbirei.

Aplicațiile amintite mai sus, făcute intens și ținând pas cu dezvoltarea psihică a surdomutului după 4 ani, s'ar ajunge la un progres uimitor selecționându-se:

a) unii cu aplicații specifice pentru sculptură;

b) alții cu deprinderea de a modela și decora diferite bibelouri (jucării).

Cei de sub litera a se vor duce pe drumul deschis al desăvârșirii, creind opere de artă care vor glăsuși posterității, gradul de cultură al epocii lor.

Iar cei de sub litera b, vor fi viitorii modești muncitori, care-și vor câștiga pâinea zilnică datorită unei deprinderi manuale imprimată stăruitor, de profesorul ce nu știe să-și rădă de specialitatea lui.

Astfel fiind, nu rămâne decât un singur lucru, să se organizeze și reorganizeze întreg învățământul de arte frumoase pentru a da maximum de profit căci așa cum există el, se reduce la zicătoarea: „Un fel de incurcă plote“.

Până acum am vorbit numai despre artele frumoase. Să vedem cum pot fi folosite celelalte ateliere pentru deprinderea surdomutului, cu o meserie, care să-i fie mijloc de existență zilnică.

Croitoria. Meseria aceasta,

surdomuți o îmbrățișează cu simpatie, dar și prin felul ei se comportă minunat structurii surdomutului. Toate simțurile i-au parte activă, afară de auz. Se cere în primul rând ca maestrul respectiv, să fie un bun cunoscător al vieții surdomutului căci, bazat pe aceasta, va putea cu ușurință transmite cunoștințele sale elevului.

Ciclul de cunoștințe să fie împărțit în două perioade a patru ani fiecare. Primii patru ani vor constitui uceniția și următorii 4 călfia, astfel, că la absolvire, să aibă teoretic și practic toate cunoștințele meseriei, capabil a executa orice lucrare.

Material de lucru pentru experimentare slavă domnului la copiii internatului, numai bună voință dela maestrul și înțelepciune în conducere dela director să existe și lucrurile merg strună. Bine condus și organizat pe principiul financiar arătat anterior, poate deveni un bogat izvor de câștig pentru școală.

Viața vegetativă de astăzi a atelierelor, nu poate da naștere decât unor hibridi. Cei, care aveți conducerea efectivă a școlilor, alți spirital de productivitate în ateliere pentruca să nu vi se spună: „Avuta-i talantul și n'ai știut al prețui“.

A se lucra mult, bine, ief-tin și pentru toată lumea e ținta bunului lucrător.

Istoria surdo-muților

din negura timpurilor

de Dr Ed. DRUC

Istoria surdo-muților din trecut, adică din antichitate până la a doua jumătate a veacului al XV-lea, e plină de erori grozave, de prejudecăți sălbatice, de pe urma cărora acești nenorociți de soartă avură de îndurat multe neajunsuri dealungul secolelor.

Aceste prejudecăți n'au dispărut decât grație nemuritoarelor opere ale abatelui de l'Eppé.

Mulțumită lui, câțiva oameni generași, cu spiritul scrupulos, începură să se intereseze de soarta muților și încercară să-i instruiască. În Sparta, în urma legilor fără de milă ale lui Licurg, surdo-muții erau puși la olaltă cu ceilalți infirmi și erau asvârliți de pe stânca Tayget în apă.

Gali, tot atât de cruzi, omorau pe surdo-muți. În Roma și la Atena, chiar pe timpurile lui August și Pericle, surdo-muții trăiau mizerabil. Erau priviți ca robi și puși să muncească peste puterile lor.

Pliniu bătrânul, cu toate că era de părere că orice surdo-mut e în același timp și idiot, totuși ne pomenește de un surdo-mut cu numele de Quintus Peditus, care era bun pictor, și de o rudă a lui Marcus Corvinus, tot surdo-mut, care mânuia penelul cu măiestrie.

Perșii și Egipțenii, popoare a-ziatice, nu împărțășeau vederile occidentalilor. Din contra, în loc să-i considere pe surdo-muți ca pe niște paria, aceste popoare îi considera „ca pe niște ființe preferate de zei și îi venera“.

Hipocrat zicea, că surdo-muților nu e dat decât să pronunțe un sunet. Dar, latinul Celse, medic pe vremea lui August, susținea că nu există surdo-muți absoluți, ci toți sunt capabili de a învăța să vorbească, vorbindu-le într'un mod special deasupra creierului.

Aristotel însă, cu marea lui autoritate, susținu părerea lui Hipocrate, zicând: „că muții nu sunt în stare să pronunțe nici un cuvânt, cel mult pot scoate un țipăt!“ Creștinismul, care veni să desrobească pe cei slabi și asupriți, nu putu însă ca să aducă vre-o schimbare în soarta nenorocita a surdo-muților. Aceștia urmară a fi tot atât de asupriți și de disprețuiți ca și mai înainte. Chiar unul dintre cei mai celebri părinți ai bisericăi, sfântul Augustin, decretă că surdo-muții n'au voie să afle și să se intereseze de tainele religiei.

Opiniunea lui Aristotel și ale episcopului din Hippona, a fost lege timp de veacuri, și surdomuții trebuiră să îndure toate cruzimile, până ce abatele de l'Eppé s'a milostovit și a arătat greșala prejudecăților care întunecau mințile oamenilor.

În Spania, Pedro Ponce de Leon, temându-se, ca oamenii Bisericii să nu-l persecute și să-l arză pe rug, susținu că a primit din partea sfântului Ion Botezătorul, și din partea sfântului Iulio darul divin de-a învăța pe surdo-muți, ca să vorbească.

Legislatorii, bazându-se pe lucrările medicilor, filozofilor și teologilor, au sancționat și au dat putere de lege tuturor erziilor ce aveau trecere pe acele timpuri.

Justinian, autorul Pandectelor, a răpit surdo-muților „ființe lipsite de orice inteligență“ multe din drepturile civile acordate celorlalți cetățeni.

Legea romană punea pe indivizii lipsiți de auz și de vorbire pe o treaptă cu nebunii și cu idiotii și le lua dreptul de a putea testa, de a face testamente.

Legile feudale răpiră surdomuților dreptul de a se bucura de averea lor. Chiar în zilele noastre cu toată cultura noastră, acești infirmi, chiar având o cultură oarecare nu se bucură de cât de o responsabilitate foarte mărginită.

Bine înțeles că la început, abatele de l'Eppé a avut mult de luptat contra prejudecăților, contra încăpățănării, contra răutății omenești; dar norocul lui a fost, că a găsit oameni capabili, cari se uniră cu dansul, luptând pentru dezrobirea morală și socială a celor desmoșteniți.

Eschke, celebrul institutor german, descrie astfel pe surdomuți: „Surdo-mutului îi place

să facă numai rău—el nu știe ce e virtutea și simțul datoriei,—el e ultima treaptă a umanității, e mai sălbatec decât cei mai sălbatici Groenlandezi; el e o brută; numai educația poate să-l facă ceva mai bun, căci el numai are nici măcar acea reminiscență a trecutului, nici o prevedere pentru viitor, așa că se aseamănă mai curând cu animalele, decât cu cei mai depe urmă sălbatici“.

Abatele Sicard, succesorul abatelui de l'Eppé, zicea deasemenea: „Surdomutul e un automa viu, o statuă care nu posedă în creierul său nici măcar unele din instinctele ce le posedă orice animal.“

El nu posedă nici un sentiment; nu știe ce e bine, nici ce e rău, sufletul lui nu e conștient de nimic“.

O fi adevărat că inteligența și sentimentele ar fi mai puțin dezvoltate la surdo-muți decât la ceilalți oameni. Această inferioritate însă e o urmare a lipsei auzului, a celui factor prin mijlocirea căruia omul capătă cele mai multe cunoștințe. Dar urechea era numită de către cei vechi „Poarta de intrare a inteligenței“.

Apoi e adevărat, că pe acești infirmi e mai greu de învățat. Trebuie răbdare, trebuie timp, pentru că aceștia nu pot să ne înțeleagă și să-i înțelegem. Prin lipsa vorbei și a auzului, inteligența e slăbită.

Având acestea în vedere, baronul Degerando protesta, în numele experienței, în numele moralei și în numele umanității contra unei sentințe absolute, care refuza sentimentul moral surdo-mutului, chiar când surdomutul era adolescent sau adult, numai pentru simplul motiv, că nu poate vorbi.

Prejudecățile aveau atâta forță, încât abatele de l'Eppé ne arată că pe vremea lui „părinții cari aveau nenorocirea să aibă un copil surdo-mut, se simțeau dezonozați și credeau că și-au făcut mai presus de datoria lor, dacă dădeau infirmului mâncare și un loc unde să se culce. Dar îl ascundeau să nu-l vadă nimeni, internându-l în vre-o mânăstire.“

Informații

„Asociația amicală a surdomuților“ din România, de sub înaltul patronaj al M. S. Regina Maria, s'a mutat în str. Oituz 14 (intrarea și prin str. Soarelui 3), etajul III, ușa nr. 20. Noul local corespunde cerințelor actuale mai ales prin înființarea noului club al surdo-muților.

Noul comitet provizoriu al „Asociației amicale a surdomuților“, ales la 6 Nov. a. c., după acordarea de către tribunal, personalității juridice asociației noastre, se compune din: Ernest Săvescu, președinte; Andronache Popescu și Gusti Brigadoi vice-președinți; Ion Petre, casier; Al. Tomescu, secretar; consilieri: V. Dimitriu-Leorda, Al. Clarnet, Aristide Aliman, I. Petrescu, V. Trandafil. Avram Oshinzon și Ion Dumitru; cenzori: V. Tănăsescu, Gh. Pais și Chiriac; supleanți: Arthur Lobel, Anton Kratočvil și Tudor Grecu.

La redacția noastră am primit vizita unui domn subofiter pensionar din Focșani care ni s'a plâns că articolul „Pentru edili județului Putna“ publicat în ziarul nostru nr. 10 pentru Noembrie a. c., ar fi jignit „Asociația subofiterilor pensionari din Putna“. Totuși după cercetări întreprinse de colaboratorii ziarului s'a putut constata temeinicia celor relatate în acel articol. Astfel fiind rog pe d. subofiter pensionar ca împreună cu d-nii membri dela Asociație să caute a descoperi și pedepsi pe cei doi vinovați pensionari cari au încercat să se împroprietărească din terenul institutului de surdomuți.

DEMUTIZAREA...

de prof. Const. Gh. Vultureanu

URMARE: IV

Cunoașterea zestrei native constituie elementul principal, înainte de a proceda la demutizare și aceasta, se face temeinic cu ajutorul elementelor de pregătire ale vorbirei, care constau din:

a) exerciții de respirație: 1. cu instrumente de suflat și 2. combinate cu ex. de gimnastică;

b) exerciții de articulație mută.

Exercițiile de respirație se fac cu intensitate tot timpul primului an. Intensitatea mergând descrescând dela a II-a lună școlară, către sfârșitul anului, iar aceasta pe temeiul că, descrescând ele, locul în creștere, ilia cu încetul articulația mută, urmată apoi de articulația sonoră.

Se fac aceste exerciții intense, pentru deprinderea plămânului copilului să îmagazineze o cantitate cât mai mare de aer, știindu-se că surdomutul are plămânul foarte leșez din cauza micii cantități de aer ce îmagazinează numai pentru schimb de gaze ale corpului.

Întrebuințarea vocii necesită o cantitate mai mare de aer.

Pentru multiplicarea și varietatea exercițiilor se întrebuințază diferite aparate de suflat, care de care mai ingenioase, urmărind fiecare: mărirea capacității plămânului și unele chiar măsurarea capacității.

Pentru studiul aparatului respirator al surdomutului sunt foarte bune, dar cum nu toate institutele posedă asemenea instrumente ideale, ne mărginim la: tuburi de tinichea de diferite mărimi, în lipsa acestora de treștii, de lumânări, de șanțuri făcute în lemn pe care alunecă o bilă foarte ușoară (de preferință miez de soc). Lemnul sau scândura cu șanț să nu depășească 3 m.

Cu tuburile de tablă sau cu treștiile, pentru a fi mai atractive pentru copii, se fac suflările într'o lumânare pusă la diferite distanțe de capătul tubului. Chiar la aceste exerciții se pot face unele măsurători ale volumului de aer, care ne dau o idee simplă de ce poate fiecare elev, clasificându-i chiar.

Scândura (lemnul) cu șanț se poate împărți în cm. Elevul su-

flă în bila așezată la capăt pe scândura așezată orizontal. Copiii urmăresc cu multă plăcere exercițiul, stărnind emulația pentru a trimite bila cât mai departe.

La toate aceste exerciții domnește multă animație și însuflețire născută din dorința fiecăruia de a întrece pe colegul său.

În afară de exercițiile cu instrumentele se pot face variate exerciții de gimnastică combinate cu gimnastica pulmonară. Aceste exerciții pot intra ca element în plus, articularea mută a sunetelor: a, o, u, fie la aspirație, fie la expirație. Am putea spune că făcând aceste exerciții începem și cu cetirea pe buze, iată cum:

Comandă.

În aceste exerciții pot intra ca element în plus, articularea mută a sunetelor: a, o, u, fie la aspirație, fie la expirație. Am putea spune că făcând aceste exerciții începem și cu cetirea pe buze, iată cum:

Copiii deprinși să aspire aerul prin formațiunea gurii în poziția u și să-l expire prin formațiunea gurii în poziția o; concomitent cu aceasta îl deprindem la u să se scoale în picioare și la o să se așeze jos. U ar fi premergătorul comandai ulterioare „sus“ și o al comandai „jos“, iar „a“, ar fi prescurtarea comandai „afară“.

Vom avea o grijă deosebită ca la începutul acestor exerciții cu a, o, u, elevii să nu emită nici un fel de vibrații guturale. Vibrațiile se vor permite numai după consolidarea perfectă a sunetului.

Trecând acum la exercițiile de articulație mută, trebuie să avem în vedere că noțiunea de „mută“ e luată în sensul că, elevul articulează fără a ști semnificația exercițiilor, acestea ne ușurează și înlesnesc predarea vorbirei, dacă sunt conduse intens și inteligent dela primele zile de școală.

Exercițiile de articulație mută se vor face în aceiași ordine în care se predă sunetele și'n exercitarea lor putem face orice combinații, fiind un excelent mijloc pentru exercitarea cetirei pe buze.

Varietatea exercițiilor înlesnește și ajută o perfectă cetire pe buze.

Surdo-muțenia ereditară ?

(Continuare din pag. I)

de vedere pentru că nu ni s'a prezentat nici un caz de ereditate.

În ce privește cele câteva cazuri de surdo-muțenie re-petată în câteva familii, ale părinților normali, aceasta se explică astfel cum însăși una din mamele lor mi-a explicat:

„Eram în a cincea lună de sarcină când din întâmplare am întâlnit, pe stradă un surdo-mut care gesticula din mâini cu un altul probabil tot la fel. Cazul acesta, care prima oară mi se înfățișa, a avut o așa impresie care multă vreme a stăruit în mine. După scurt timp am dat naștere unui băiat despre care am observat că e surdomut. Mai târziu fiind a doua oară însărcinată, băiatul meu surdo-mut, se juca la picioarele mele gesticulând într'un mod atât de drăgălaș care m'a emoționat până la lacrimi. De sigur din mila de a-l vedea așa toată viața fără să audă graiul mamei, mici eu pe al lui. La a doua naștere am avut parte de o fetiță surdo-mută“.

Deci aici avem de a face cu un caz de influență sufletească (psihoza sentimentală pe cale vizuală).

Acelaș caz l-am constatat și unei alte familii care a avut nenorocirea să aibă nașteri parțiale de surdo-muțenie (două băieți și două fete) după care a dat încă două nașteri absolut normale.

Aceste cazuri însă s'au produs numai în casale oamenilor normali adică a celor cu auz și graiu.

În casele surdo-muților căsătorii nu s'a văzut nici un caz de naștere ereditară deși s'a constatat în unele cazuri că ambii soți aveau înfirmitatea din naștere.

Aici psihatri are cuvântul decisiv!

Dr. A. U. E.